

Το αίμα
στάζει
απ' τα κλιματιστικά
στο πεζοδρόμιο
κλίκ...κλίκ...
ασταμάτητα
πειστήριο του εγκλήματος
των μαζοχιστικών βασανιστηρίων
που κρύβει κάθε τσιμεντένιο κλουβί
γλείφει τα πλακάκια
γίνεται ρυάκι
ρέει
γίνεται...
θάλασσα
θα κολυμπήσουμε κι αυτό το καλοκαίρι
Π.Τ.

AS HARD...

#2 AS REALITY?

μάης 2009

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΔΩ!

Το "As Hard As Reality?" είναι μια πρωτοβουλία από το Αντιεξουσιαστικό Στέκι Παρτείου. Σκοπός του είναι η απόπειρα καταρόησης του ρόλου του φοιτητή και του παρεπισημίου, πέρα από τις μυστικοποιήσεις και τους φετιχισμούς με τους οποίους αυτοί είναι ενδεδυμένοι, με σκοπό το ξεπέρασμά τους. Και όλα αυτά χωρίς να διεκδικούμε δάφνες υπερεπαναστατικότητας η ιδεολογικής «καθαρότητας», αναλογιζόμενοι ότι ως ένα βαθμό εμπεριέχουμε και εμείς αυτούς τους ρόλους. Σε κάθε περίπτωση πάντως θεωρούμε πως η πραγματικότητα είναι πιο σκληρή απ' την κριτική που της ασκούμε. Για επικοινωνία, κουβέρτα και κριτική θα το βρείτε στο αντιεξουσιαστικό στέκι, αλλιώς θα σας βρει αυτό στους διαδρόμους της σχολής.

“Το ιερό πρυτανεύει ακόμα και στην πάλη εναντίον της αλλοτρίωσης. Μόλις το μυστικιστικό κάλυμμα, φανερώνοντας την υφή του, πάψει να περιβάλλει τις σχέσεις εκμετάλλευσης και τη βία που αποτελεί την έκφραση της πορείας τους, η πάλη εναντίον της αλλοτρίωσης χάνει το πέπλο της και ορίζει τον εαυτό της, με την ταχύτητα μιας αστραπής, με την ταχύτητα μιας ρήξης, σαν αμειλικτη σύγκρουση σώμα προς σώμα με την εξουσία που έχει ξεγυμνωθεί, που έχει ξαφνικά ανακαλυφθεί μέσα στην κτηνώδη δύναμή της και την αδυναμία της, γίγαντας που τον πετυχαίνεις με όλα τα χτυπήματα αλλά που το κάθε τραύμα του χαρίζει στον επιθήμενο τη βδελυρή φήμη ενός Ηρόστρατου· στο μέτρο που η εξουσία επιβιώνει, ο καθένας δίνει την ερμηνεία που τον βολεύει. Πρακτική καταστροφής, εξάισια στιγμή όπου η πολυπλοκότητα του κόσμου γίνεται χειροπιαστή, κρυστάλλινη, προσιτή σε όλους, εξεγέρσεις ασυγκράτητες όπως των δούλων, των Ζάκ, των εικονοκλαστών, των Λυσσασμένων, των κομμουνάρων, της Κροστάνδης, των Αστουριών και - υποσχέσεις για το μέλλον - των μπλουζόν νουάρ της Στοκχόλμης και των “άγριων” απεργιών, ιδού ορισμένα πράγματα που μόνο η καταστροφή κάθε ιεραρχημένης εξουσίας θα μας επιτρέψει να ξεχάσουμε· και σκοπεύουμε να καταπιαστούμε στα ζεστά μ' αυτό.

Η φθορά των μυθικών δομών και η καθυστέρησή τους να ανανεωθούν, που κάνουν δυνατή τη συνειδητοποίηση και την κριτική βαθύτητα της εξέγερσης, είναι επίσης η αιτία του γεγονότος ότι, μόλις οι επαναστατικές “υπερβολές” περάσουν στο παρελθόν, η πάλη εναντίον της αλλοτρίωσης γίνεται αντιληπτή σ' ένα θεωρητικό επίπεδο, σαν προέκταση της απομυθοποίησης που προετοιμάζει την εξέγερση. Είναι η στιγμή που η εξέγερση στη γνησιότερη όψη της, με την οποία γίνεται αυθεντικότερα αντιληπτή, επανεξετάζεται και αποκρημάσσεται από το “δεν είχαμε θελήσει αυτό” των θεωρητικών που έχουν επιφορτισθεί να εξηγήσουν το νόημα ενός ξεσηκωμού σ' εκείνους που εννοούν να απομυθοποιούν με τα γεγονότα, όχι μόνο με τις λέξεις.

“Όλα τα γεγονότα που αμφισβητούν την εξουσία απαιτούν σήμερα μια ανάλυση και μια επεξεργασία σε επίπεδο τακτικής.”

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΔΩ...

Το ότι οι ψυχολόγοι - ψυχίατροι απ' την άλλη διεκπεραιώνουν έναν παρααστυνομικό έλεγχο είναι διατυπωμένο απ' το '66 («για την αθλιότητα των φοιτητικών κύκλων»). Το ότι τώρα ο ρόλος τους ταυτίζεται με αυτόν του μπάτσου είναι έκδηλο. Είναι φυσικό όταν οι προτεραιότητες του κεφαλαίου δεν είναι μια συγκράτηση της προλεταριακής ανταρσίας με κοινωνικούς επιστήμονες και ένα «κοινωνικό κράτος». Στόχος του είναι η επέλαση και η αντεπίθεσή του με την προώθηση του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος μέσα στο οποίο βρίσκουν τη θέση τους και οι κοινωνικοί επιστήμονες, οι οποίοι τώρα εργάζονται για περισσότερο έλεγχο και καταστολή.

Το ότι οι μπάτσοι δεν είναι στα καλά τους δεν σημαίνει ότι θα φάμε το παραμύθι πως το γιατρικό τους θα είναι οι «εκλεκτοί» μας συνάδερφοι, οι ψυχολόγοι. Γιατί το πρόβλημα δεν είναι ούτε ατομικό, ούτε μεμονωμένο. Είναι κοινωνικό και βαθιά πολιτικό. Και δεν θα λυθεί ούτε με ευχές, ούτε με τεστ προσωπικότητας, παρά με την εξάλειψη της ταξικής κοινωνίας και της Αξίας που αφαιρεί κάθε αξία από τη ζωή. Όταν δηλαδή εξαλειφθούν τόσο τα ανθρώπινα ερίφια όσο και τα τσοπανόσκυλα με τα αφεντικά τους. Γιατί το γιατρικό δεν θα τους το δώσουν ούτε οι ψυχολόγοι, ούτε οι ψυχίατροι, ούτε κάποια «πρωτοπορία». Το γιατρικό θα το δώσουν οι οργανωμένοι κοινωνικοί - ταξικοί αγώνες.

Αυτό που λέμε εδώ και καιρό για το ρόλο του φοιτητή και τις σηματοδοτήσεις που αυτός ο ρόλος κουβαλάει, επιβεβαιώθηκε για μια ακόμα φορά κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη. Σε καμία περίπτωση αυτοί δεν αποτελούν ένα ενιαίο σώμα με κοινά συμφέροντα και αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι ο φοιτητής είναι απ' τα πιο ευκολόπιστα και πρόθυμα να πιστέψουν κάθε φετιχισμό και να ακολουθήσουν κάθε ιδεολογία υποκείμενα. Και δεν εννοούμε μόνο τους μπάτσους φοιτητές που σπουδάζουν στα πανεπιστήμια, αλλά και όσους υιοθετούν στο έπακρο και χωρίς καμία κριτική το ρόλο του φοιτητή και τις νοσηματοδοτήσεις και τους κώδικες συμπεριφορών που του προσδίδει απλόχερα το σύστημα.

Γιατί ενώ κάποτε ο φοιτητής αν και προοριζόταν για υπαλληλάκος, μικρομεσαίο στέλεχος μιας επιχείρησης, θεωρούσε ότι θα γινόταν αφεντικό, σήμερα τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά. Σήμερα αν και το μέλλον του είναι αυτό της ανεργίας και της ανασφάλιστης «μαύρης εργασίας», αυτός εξακολουθεί να πιστεύει πως έχει πιάσει τον παπά απ' τα αρχίδια. Και μάλιστα ακόμα χειρότερα, ενώ πριν δε θα άφηνε να αντιγράψει απ' αυτόν ο διπλανός του για να μην του πάρει την πολυπόθητη θέση μικροστελέχους στην «τάδε» επιχείρηση, σήμερα είναι ικανός να τον καρφώσει κιάλας προκειμένου να εξασφαλίσει στην καλύτερη μια θεσούλα στο δημόσιο. Αδυνατεί να δει την πραγματικότητα και αντί να αισθάνεται ότι τον κοροϊδεύουν μπροστά στη μούρη του, πιστεύει όποια εξήγηση και αν του πλάσσουν. Όσο λοιπόν το ψέμα της κοινωνικής ανέλιξης αποκαλύπτεται, ο φοιτητής αντί να κοιτάξει κατάματα την αλήθεια της ταξικής του προοπτικής, επιμένει να πιστεύει στους φετιχισμούς που απλόχερα χαρίζει το κεφάλαιο και να γκρινιάζει σαν ανώριμο παιδί που οι γονείς του δεν του έδωσαν ότι του έταξαν.

Ποιοι όμως προμοτάρουν αυτή τη μιζέρια των φοιτητών; Καταρχάς οι οικογένειές τους. Είναι αλήθεια πως οι γονείς φαντασιώνονται ότι με το πολυπόθυτο πτυχίο των τέκνων τους θα εκπληρώσουν τα όνειρά τους (όνειρα θερινής νυκτός) για κοινωνική ανέλιξη, ακόμα και αν αυτό σημαίνει πως θα στραφούν εναντίον της ίδιας τους της τάξης (στρατοαστυνομικές σχολές, διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού, managers). Ύστερα είναι το κράτος το οποίο εξακολουθεί να μοιράζει υποσχέσεις για καριέρα (οι υποσχέσεις για μετά θάνατον ζωή ωχριούν μπροστά σ' αυτές), μεταθέτοντάς τη όμως για αργότερα (μεταπτυχιακά, διδακτορικά, κ.α) απαιτώντας περισσότερες θυσίες απ' το φοιτητή. Και ως εκ θαύματος, ο φοιτητής που ήταν δουλικά έτοιμος να κάνει τα πάντα για την καριέρα, σήμερα που αυτή έχει πλέον απομακρυνθεί από τον ορίζοντα είναι ικανός να υπομείνει και να κάνει ακόμα περισσότερα στο όνομά της. Τέλος είναι η αριστερά η οποία συντηρεί τις φρούδες ελπίδες του φοιτητή για καριέρα καθώς κάνει λόγο για «πτυχία με αξία», ευελπιστώντας να αυξήσει τα ποσοστά της στους απελπισμένους καριερίστες.

Αξιωματικοί Ειδικών καθηκόντων

α) Υγειονομικοί

i) 8 Ιατροί (με βαθμό Αστυνόμου Β)

ii) 15 Ψυχολόγοι (με βαθμό Υπαστυνόμου Β)

Για του λόγου το αληθές, παρακάτω αναφέρουμε δύο ενδεικτικά περιστατικά που έπεσαν στην αντίληψή μας.

Περιστατικό 1: Μέσα στο Δεκέμβρη λοιπόν, μπορεί τα υποκείμενα που κατέβηκαν στο δρόμο, που συγκρούστηκαν και εξεγέρθηκαν, να μην ξεπέρασαν συνολικά τους διαχωρισμούς που η σχέση κεφάλαιο τους έχει θέσει, όμως ως ένα βαθμό αρνήθηκαν τους ρόλους τους. Μέσα σ' αυτό το εξεγερσιακό πλαίσιο, στην Α.Σ.Ο.Ε.Ε. και στο πολυτεχνείο λειτουργούσαν καταλήψεις για αντιπληροφόρηση και συντονισμό δράσης των εξεγερμένων. Στις καταλήψεις συμμετείχαν εκατοντάδες εργαζομένων, ανέργων, μεταναστών, φοιτητών και μαθητών οι οποίοι ξεπερνώντας ως ένα βαθμό τους ρόλους τους, αποφάσιζαν από κοινού για τη δράση τους και τη διαχείριση του χώρου τους, αυτοοργανώνονταν. Κάτι αντίστοιχο έγινε και στο κτήριο της Γ.Σ.Ε.Ε. στο δημαρχείο του Μπραχαμίου, στη Λυρική σκηνή, και αλλού. Το ενδιαφέρον όμως με τα δύο παραπάνω πανεπιστημιακά ιδρύματα ήταν πως μεσούσης της εξέγερσης και ενώ αυτά δεν λειτουργούσαν πλέον με τη συνηθισμένη ιδιότητά τους αλλά ως χώροι συνέλευσης, διαμονής και πληροφόρησης των εξεγερμένων, αριστεροί φοιτητές άσχετοι με την κατάληψη ζητούσαν να πραγματοποιήσουν συνέλευση για να αποφασίσουν οι σύλλογοί τους αν θα κάνουν κατάληψη ή όχι. Αντί να συμμετέχουν ενεργά στην κατάληψη με τους υπόλοιπους, αδυνατούσαν να ξεπεράσουν το ρόλο τους ως φοιτητές και να συνδιαμορφώσουν με τους υπόλοιπους· αντί να τους ενδιαφέρει η αυτοδιαχείριση των αναγκών τους εκείνη την έκτακτη περίοδο, είχαν ανάγκη τις υπογραφές και τις σφραγίδες των συλλόγων. Γιατί δεν ξεχνάμε τις καταλήψεις στα χαρτιά και στις σφραγίδες που με απόφαση γενικών συνελεύσεων άφηναν σαν μόνη απόδειξη της κατάληψης ένα λουκέτο και μια σχολή έρημη.

Τελικά και με τη λήξη των καταλήψεων, έκαναν τις συνελεύσεις τους, θέλοντας να αποτελέσουν για μια ακόμα φορά τον άχαρο επίλογο μιας πολλά υποσχόμενης ιστορίας, κάνοντας λόγο για τα ίδια συντεχνιακά αιτήματα, για το άσυλο στις σχολές, παραβλέποντας πως εκείνες τις μέρες οι μόνοι που ζητούσαν άσυλο μέσα στα τμήματά τους ήταν οι μπάτσοι.

Περιστατικό 2: Λίγες μέρες μετά την κρατική δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και ενώ η εξέγερση είχε εξαπλωθεί σε όλη τη χώρα, διάσπαρτοι φοιτητές έξω από το γυάλινο αγωνιούσαν για το τί θα αποφασιστεί στη συνέλευση του παντείου· θα γίνει κατάληψη ή όχι; "Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να κλείσει η σχολή επειδή ένας βλάκας μπάτσος σκότωσε ένα παιδί !!!" ξεστόμισε αγανακτισμένος ένας καριερίστας φοιτητής σε μια φοιτήτρια που του έγγνεψε συγκαταβατικά. "Λάθος παιδί πέτυχε το βλήμα του μπάτσου..." μονολόγησα ενώ άκουσα κάποιον να λέει δίπλα μου "Όπως το λες, σκέτο βλήμα!".

ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΖΗΤΟΥΝ ΨΥΧΟΛΟΓΟ

Τον τελευταίο καιρό και μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη μια σειρά από πυροβολισμούς μπάτσων σε βάρος πολιτών «υπεράνω πάσης υποψίας», έβαλε σε υποψία όλους όσους ζητούσαν περισσότερη ασφάλεια για το οφθαλμοφανές: ότι δηλαδή οι μπάτσοι δεν στέκουν και τόσο στα καλά τους. Αυτό που ήταν προφανές για όσους υφίστανται ή βλέπουν αυτή τη βία καθημερινά έγινε υποκριτικά δήθεν γνωστό μόλις τώρα για τους μικροαστούς. Και δεν μιλάμε για τη βία της εργασίας, των απελάσεων, των υποτιμητικών βλεμμάτων, του ρατσισμού, μια βία τόσο σκληρή όσο και καθημερινή που δεν περιγράφεται με λόγια. Μιλάμε για την εξίσου καθημερινή και ωμή κρατική βία, τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, τα «ατυχήματα» με θύματα μετανάστες στην Πέτρου Ράλλη, στην Πάτρα, στη Θεσσαλονίκη και αλλού, τους ξυλοδαρμούς και τα βασανιστήρια. Και ενώ λοιπόν μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη οι μπάτσοι είχαν απαξιωθεί από ένα κομμάτι του πληθυσμού που μέχρι πριν τους στήριζε (με εξαίρεση το Κορ Κον Ε που συνέχισε να τους αντιμετωπίζει με τον ίδιο τρόπο, ως «παιδιά του λαού», ναι αλλά ποιου λαού;) και που ένιωθαν ανήμποροι να αντιδράσουν μπροστά σε πέτρες, αυγά, γιαούρτια και βρισιές, αντέδρασαν με τον τρόπο που ξέρουν. Σφαίρες σε οικογενειάρχες και πολίτες πρώτης κατηγορίας με την παραμικρή λογομαχία, σε αυτούς που μέχρι χτες τους θεωρούσαν προστάτες των περιουσιών τους (χαρακτηριστικά τα περιστατικά στην Πλάκα και στην Κρήτη με θύματα πολίτες και στην οικεία του αμερικανού πρέσβη με θύμα σεκιουριτά). Μπροστά στα νέα δεδομένα οι ψυχολόγοι είδαν ένα νέο πεδίο να ανοίγεται μπροστά τους. Νέες θέσεις εργασίας προκηρύσσονται για ψυχολόγους οι οποίοι μάλιστα θα προσληφθούν με το βαθμό του υπαστυνόμου Α. Πώς να αρνηθείς μια τόσο «ζηλευτή» καριέρα με τέτοια κοινωνική αποδοχή; Τελικά οι μπάτσοι τρελάθηκαν ή δεν ήταν ποτέ στα καλά τους; Το ότι οι μπάτσοι δεν στέκουν στα καλά τους δεν χρειάζεται να είναι κανείς διάνοια για να το καταλάβει. Είναι τόσο στα καλά τους όσο είναι όσοι «καρφώνουν» στα αφεντικά τους συναδέλφους τους ευελπιστώντας σε πριμ, όσο είναι όσοι δεν αφήνουν το διπλανό τους να τους αντιγράψει μην τυχόν και τους πάρει τη θέση, όσο είναι όσοι θυσιάζουν την τωρινή τους ζωή ευελπιστώντας σε μια μελλοντική καταξίωση, όσο είναι όσοι είναι πρόθυμοι να πατήσουν επί πτωμάτων για την καριέρα τους, όσο είναι όσοι φοιτητές θέλουν να γίνουν αφεντικά και να εξουσιάζουν όσους κάθονται στα διπλανά τους έδρανα, τέλος όσο είναι όσοι θέλουν να πάνε στο στρατό πρόθυμοι να σκοτώσουν και να σκοτωθούν για τα συμφέροντα των αφεντικών τους. Είναι τόσο καλά όσο είναι όλοι όσοι έχουν ψευδή συνείδηση.

ΜΠΑΤΣΟΣ ΠΟΤΕ.-

Είναι γεγονός ότι οι βασανισμοί, οι εξευτελισμοί, οι φυλακίσεις, οι δολοφονίες είναι καταστάσεις που δεν μπορούν να είναι αιώνως ανεκτές. Πόσο μάλλον όταν ασκούνται σε καθημερινό επίπεδο. Και είναι επίσης γεγονός ότι οι μετανάστες από την πρώτη στιγμή που γνώρισαν τον «ελληνικό παράδεισο» έχουν βιώσει για τα καλά όλη αυτή την εξαθλίωση από το ελληνικό κράτος και την αστυνομία του.

Τον τελευταίο χρόνο, μετά από ρατσιστικές κινητοποιήσεις σε περιοχές που ζουν και κατοικούν πολλοί μετανάστες (π.χ. λιμάνι Πάτρας, Αγ. Παντελεήμονας), οι ίδιοι οι μετανάστες βγήκαν αδιαμεσολάβητα και δυναμικά στο δρόμο απαντώντας στους ρατσιστές νοκοκυραίους και διεκδικώντας την αξιοπρέπειά τους. Παράλληλα πολύ σημαντική ήταν η συμβολή των μεταναστών στην εξέγερση του Δεκέμβρη.

Γι αυτό οι ρουφιάνοι των media μετά τον Δεκέμβρη έβλεπαν και βλέπουν παντού «εγκληματικότητα από λαθρομετανάστες»: αφενός για να ανασύρουν από τον κοινωνικό βόθρο την ελληνική αστυνομία και να την κάνουν «πάλι» χρήσιμη και απαραίτητη κι αφετέρου για να δικαιολογήσουν την καταστολή σε βάρος των μεταναστών σε μια περίοδο που αν σηκώσουν μαζικά το κεφάλι θα βάλουν την εξουσία με την πλάτη στον τοίχο. Κι αν αυτή η πρακτική αποκτά μια βραχυπρόθεσμη λειτουργία, υπάρχει και η μακροπρόθεσμη που ακούει στο όνομα: ΑΦΟΜΟΙΩΣΗ. Το πώς επιδιώκεται η αφομοίωση κυμαίνεται σε πολλά επίπεδα, μια πτυχή της όμως που λέγεται πολύ τελευταία (σε φυλλάδες κλπ) είναι η «πρόσληψη μεταναστών στην αστυνομία». Δεν ξέρουμε κατά πόσο τίθεται ζήτημα άμεσης εφαρμογής ή ακόμα μετράνε αντιδράσεις. Πάντως είναι γεγονός πως αυτό που ήταν αίτημα της αριστεράς για ισότητα(!!!) αποτελεί και επίσημη θέση της ΠΟΑΣΥ. Γιατί η σωστή διαχείριση των εκμεταλλευόμενων αποτελεί κομβικό σημείο της ομαλής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Πάντως, επειδή τα αφεντικά στο εξωτερικό, όπως η Αγγλία, έχουν αντιμετωπίσει στο παρελθόν το αντίστοιχο πρόβλημα, ο αρχηγός της Scotland Yard Ian Blair σε επίσκεψή του (05/2008) στο think tank Ελιαμπέ μίλησε για την «αστυνόμευση στις μεταβαλλόμενες κοινότητες» και πρότεινε στους ντόπιους συναδέλφους του ακριβώς αυτό: την πρόσληψη των μεταναστών (κυρίως από τις πιο πολυπληθείς «εθνικές κατηγορίες») στην αστυνομία ως κομμάτι μιας ευρύτερης διαδικασίας αφομοίωσής τους αλλά ταυτόχρονα και ως απαραίτητο συστατικό για τον αποτελεσματικότερο έλεγχο των μεταναστευτικών κοινοτήτων και την επίδειξη ενός διαφορετικού, «οικείου» προφίλ της αστυνομίας προς τους μετανάστες. Πάντως οι βασανισμοί, οι εξευτελισμοί, οι φυλακίσεις και οι δολοφονίες στη Μ. Βρετανία δεν σταμάτησαν. Μάλλον μπήκαν σε νέα πλαίσια.

ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ είναι κάτι παραπάνω απ' το άθροισμα των μερών του. Δεν είναι ένα και ένα κάνουν δύο. Το συλλογικό δεν είναι καν άθροισμα ατόμων. Δεν έχει καθόλου να κάνει με την ποσότητα. Είναι κάτι άλλο. Το συλλογικό έχει να κάνει με την ποιότητα των σχέσεων και των δομών που το συγκροτούν και έχει να κάνει με τις δυναμικές που δημιουργεί. Αλλιώς δεν είναι κάτι συλλογικό, αλλά άθροισμα μονάδων. Αυτό που θέλουμε να πούμε είναι πως η κοινωνία επηρεάζεται με όρους συσχετισμών δυνάμεων και δυναμικών που αναπτύσσονται. Έτσι μια συλλογικότητα, ακόμα και τριών ή πέντε ατόμων για παράδειγμα, αν λειτουργεί με όρους σταθερότητας, επιμονής και υπομονής και εφόσον όσα λέει και εκφράζει έχουν πραγματικά να πούν κάτι για το σήμερα, μπορεί να ασκήσει μεγαλύτερη επιρροή και να έχει μεγαλύτερο αποτέλεσμα από ότι μια συνάθροιση πολύ μεγαλύτερου αριθμού ατόμων που όμως υπολείπεται σαφήνειας, σταθερότητας και βάθους χρόνου. Με δυο λόγια είναι άλλο να συγκροτείται μια συλλογικότητα που έχει ένα σκοπό, ένα στόχο, που ακολουθεί μια μέθοδο και θέλει να πειραματιστεί με κάποια πράγματα και άλλο να λειτουργεί μια συνάθροιση ανθρώπων με όρους ελάχιστης συναίνεσης και συμφωνίας, χωρίς σαφή στόχο, με μόνη κινητήρια δύναμη την επικαιρότητα και τις ατομικές κάθε φορά προτάσεις για επιλογές στόχων που καθορίζονται από αυτή.

- **Αγάπη μου, πες μου ότι δεν θα πας να γίνεις μπάτσος.**
- **Αφού ξέρεις ότι προτιμώ να μείνω άνεργος.**

POST DECEMBER

Αν κάτι μας τρομάζει είναι ό,τι θέλει να καθιερωθεί ως ιερό, αλλά και ό,τι θεωρεί με μια εξισωτική λογική πώς αφού τίποτα δεν είναι ιερό, όλα είναι το ίδιο. Απ' την παρισινή κομμούνια μέχρι το Μάη του '68 ή το πολυτεχνείο, ο μύθος, "το ενωτικό απόλυτο όπου οι αντιφάσεις του κόσμου βρίσκουν μια απατηλή επίλυση", καλύπτει με ένα πέπλο κάθε ιστορικό γεγονός. Το αποκόβει από κάθε σύνδεση με το ιστορικό του πλαίσιο και το παρουσιάζει σαν ένα τηλεοπτικό γεγονός, ασύνδετο, ουρανοκατέβατο, ανεξήγητο, φαντασμαγορικό, για να δώσει στη συνέχεια τη δική του εξήγηση, να το συνδέσει με τη δική του "αλήθεια", αυτήν της εξουσίας. Μιας εξουσίας που αφομοιώνει θα λέγαμε όσα απ' τα γεγονότα που την αμφισβήτησαν μπορεί και τα εξυψώνει σε μαυσωλεία της δικής της δύναμης.

Έχουμε κατά νου διάφορους τρόπους με τους οποίους η εξουσία προσπαθεί να απαντήσει κάθε φορά μετά από κάθε εξέγερση. Και λέγοντας μετά εννοούμε αφού η εξέγερση καταλαγιάσει ή κατασταλεί. Ένας είναι η αντιεξέγερση που ξεκινάει σχεδόν αμέσως μετά την καταστολή ή το κόπασμα της εξέγερσης. Είναι η προσπάθεια της εξουσίας να δοκιμάσει μέχρι που την παίρνει να αντεπιτεθεί για να τιμωρήσει όσους τόλμησαν να την αμφισβητήσουν, για να προλάβει ενδεχόμενη επανάληψη μιας πιο συνολικής αμφισβήτησης, για να προλάβει παραμέτρους, κοινωνικές συμπεριφορές που δεν είχε υπολογίσει πριν και για να εμποδίσει τα διάφορα υποκείμενα που έκαναν την εμφάνισή τους να έρθουν σε επαφή μεταξύ τους κάνοντας την αμφισβήτηση πιο συνολική (με δύο λόγια "διαίρει και βασίλευε"). Ένας άλλος τρόπος είναι να πείσει ιδεολογικά πως είναι απαραίτητη. Να ξαναποκτήσει τη χαμένη κοινωνική συναίνεση, να εγγυηθεί την ησυχία, την τάξη και την ασφάλεια, να απαλείψει κάθε μνήμη των γεγονότων ό,τι και αν αυτό σημαίνει (φυσική - ιδεολογική εξόντωση των φορέων αυτής της μνήμης) ώστε να διαμορφώσει μια δική της "μνήμη", να αφομοιώσει.

Αυτά είναι λίγο - πολύ γνωστά, και γι' αυτό είναι σωστή η ως ένα σημείο προσπάθεια εμπλουτισμού, διάχυσης και εμβάθυνσης των προταγμάτων του Δεκέμβρη, αρκεί να συνοδεύεται από τον απαραίτητο αναστοχασμό πάνω στα γεγονότα, ώστε να οδηγήσει σε συμπεράσματα για το παρόν και το μέλλον. Γιατί ένας από τους κινδύνους μετά από μια εξέγερση είναι η μυθοποίησή της, η εξύψωσή της σε κάτι το "ιερό" και μάλιστα όχι μόνο από τους διάφορους εξουσιαστικούς θεσμούς, αλλά από τμήματα των ίδιων των εξεγερμένων. Και μάλιστα από αυτά τα τμήματα που θέλουν να αποκαλούνται και να είναι επαναστατικά.

Αυτό που θέλουμε να πούμε, είναι πως πρέπει να εξεταστούν όλες οι παράμετροι της εξέγερσης και να βγουν τα απαραίτητα συμπεράσματα. Άλλωστε όπως γράφαμε και αλλού, μήνες πριν το Δεκέμβρη: "Γιατί μόνο όποιος αναγνωρίζει τον εαυτό του στις πράξεις του, αναγνωρίζει και ελέγχει ως ένα βαθμό και την πορεία του. Διαφορετικά αναγνωρίζει την όποια τυχαία πορεία του ως τον εαυτό του· αναγνωρίζει τον εαυτό του στην ουρά αποφάσεων και κινήσεων άλλων. Και το πιο τραγικό είναι πως αντιλαμβάνεται αυτές της ενέργειες ως συνειδητές του επιλογές. Είναι καταδικασμένος να εκλαμβάνει την απόλυτη ετερονομία ως αυτοκαθορισμό και συνειδητή επιλογή. Γιατί για να κατανοείς και να βλέπεις ξεκάθαρα το παρόν, πρέπει να έχεις την ψυχραιμία με ωριμότητα να εξετάζεις το παρελθόν. Αλλιώς πατάς σε επικίνδυνα σαθρό έδαφος στηρίζοντας τις όποιες αποφάσεις σου σε αστήριχτες βεβαιότητες. Κάθε στιγμή πρέπει να γίνεται αντιληπτή στη δυναμική της και όχι ως παγιωμένη εσασεί· σαν το αποτέλεσμα του συσχετισμού δυνάμεων δύο αντίπαλων στρατοπέδων. Μόνο έτσι θα μπορείς να σχεδιάσεις τις επόμενες κινήσεις σου. Μόνο έτσι μπορείς να ατενίζεις το μέλλον."

Για να μην βρεθούμε προ εκπλήξεων πρέπει να τεθούν ερωτήματα όπως: -ποια τα στοιχεία που μαζικοποίησαν την εξέγερση; -ποιο διαφορετικό στοιχείο σ' αυτή τη δολοφονία έκανε εκρηκτικό το μείγμα; -ποια τα νέα κοινωνικά κομμάτια που έκαναν φανερή την παρουσία τους; -ποια η σύνδεση μεταξύ τους; -πώς μπορούν να συνδεθούν; - ποιο το διακύβευμα που έχασε η εξουσία και πως επιχειρεί να το κερδίσει; Και αυτά χωρίς να εννοούμε ότι πρέπει να υπάρξει μια εσωστρέφεια· γιατί η εξουσία έχει βάλλει τα think tanks της - μεταξύ αυτών και κάποιους καθηγητές μας - να δουλεύουν, κάνει τους δικούς της υπολογισμούς και δρομολογεί τις δικές της κινήσεις.

